

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 710/13
15.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Љубом Ергићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... број ..., коју заступа пуномоћник Нада Ђурчић, адвокат из Београда, ул. Устаничка 180а, против тужене Градске управе града Београда, Секретаријата за инспекцијске послове, Сектора за нормативне и управно – надзорне послове, ради поништаја решења Х-10 број 355.4-478/2012 од 28.11.2012. године, са заинтересованим лицем Привредним друштвом “Б.Б.” доо, ул. ... број ..., у предмету инспекцијских мера, након одржане јавне расправе дана 15.04.2015. године, у нејавној седници већа одржаној дана 15.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Градске управе града Београда, Секретаријата за инспекцијске послове, Сектора за нормативне и управно – надзорне послове, Х-10 број 355.4-478/2012 од 28.11.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиљи надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба А.А. из ..., ул. ... број ..., изјављена против закључка комуналног инспектора, Одељења за инспекцијске послове управе, Градске општине Врачар у Београду, број: 355-974/12 од 12.09.2012. године, којим закључком се обуставља поступак инспекцијског надзора радног времена угоститељског објекта “В.В.” у занатско-трговинском центру у ул. ... у ..., покренут против Привредног друштва “Б.Б.” доо, са седиштем у ..., ул. ... број ..., који се у Одељењу за инспекцијске послове води под бројем 355-974/12, јер нема основа за даље вођење поступка.

У тужби коју је поднела Управном суду, дана 17.01.2013. године, тужиља истиче да у оспореном решењу није правилно примењен закон, да у доношењу решења није поступљено по правилима поступка, а да чињенично стање није правилно утврђено. Наводи да се другостепени орган у образложењу оспореног решења неосновано позива на одредбу члана 12. Правилника о класификацији трговинских формата, јер се набрајањем класификације ничим не указује да се те одредбе у конкретном случају могу применити. Ни првостепени, ни другостепени орган није извршио увид у употребну дозволу за објект у

коме се налази предметни угоститељски објекат, па је на бази непотпуно утврђеног чињеничног стања донета незаконита одлука, јер и један и други орган употребљавају различите термине за објекат у коме се налази предметни угоститељски објекат називајући га занатско-услужни центар, па занатско-трговински центар, па трговински центар. Пуномоћник тужиле је на усменој јавној расправи остала у свему код навода из тужбе и у тужби истакнутом захтеву и на име трошкова управног спора је тражила износ од 36.000,00 динара, за састав тужбе и 37.500,00 динара, за заступање на једном рочишту. Трговински центар у смислу одлуке о радном времену угоститељских занатских и трговинских објеката на територији града Београда ("Службени лист града Београда број 2/11 и 5/11), је скуп међусобно компатибилних продајних угоститељско-туристичких занатских, културно-забавних и осталих пратећих садржаја који са пројектно-урбанистичког становишта представљају посебну целину. Како у конкретном случају ова битна чињеница није утврђена, јер није извршен увид у пројектну документацију, тј. у употребну дозволу за објекат у ком се налази предметни угоститељски објекат, не могу се правилно ни применити одредбе Одлуке о радном времену предметног угоститељског објекта. Тужени орган се позива на записник комуналног инспектора који је на записнику од 03.08.2012. године, констатовао да се предметни угоститељски објекат налази у занатско-трговинском центру и да се на основу те констатације инспектора наведени Центар не може подвести под појам трговинског центра из члана 20. Одлуке о радном времену, што се не може узети као доказ о правилно утврђеном чињеничном стању, јер комунални инспектор није овлашћен да са пројектно-урбанистичког становишта утврђује да ли предметни објекат у ком се налази угоститељски објекат представља засебну целину или не. Тужилца је због буке која се ствара од буке аутомобила, мотоцикла, пијаних гостију који излазе или улазе у предметни угоститељски објекат, од испаравања из објекта, константно узнемирана, не може нормално да спава, па је из тог разлога доспела на лечење код неуропсихијатра. Тужилца истиче да се у конкретном случају требао применити члан 11. и члан 20. Одлуке, у коме је одређено да радно време угоститељских објеката за пружање услуга исхране и пића, а који се налазе у трговинском центру, одређује у складу са радним временом трговинског центра, пошто се у објекту у ком се налази спорни угоститељски објекат налазе и привредни субјекти који не раде од 00 до 24 сата потребно је да се и у угоститељском објекту ограничи радно време као и свим осталим привредним субјектима који послују под истим кровом у ком се не узнемиравају грађани у сатима када је одмор неопходан. Трговински центри по одредбама члана 20. Одлуке о радном времену раде сваког радног дана од 10 до 20 часова, а суботом од 10 до 16 часова, те је у конкретном случају требало утврдити да угоститељски објекат не поштује Одлуку о радном времену и да му се за овакво понашање има одредити мера забрана рада у периоду од 00 до 24 сата сваког дана. Предлаже је да се тужба уважи и поништи оспорено решење туженог органа.

У одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу, иако је тужбу уредно примило.

Управни суд је, дана 15.04.2015. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиле, а у одсуству уредно позваних: туженог и заинтересованог лица.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС", бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца на одржаној расправи и целокупне списе

ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, тужила је првостепеном органу поднела пријаву због истакнутог радног времена од 00 до 24 часа на угоститељском објекту “В.В.” и захтевала да је обавесте да ли је наведено радно време законски прописано и да ли је у сагласности са делатношћу угоститељског објекта, као и да се радно време објекта ограничи из разлога даноноћног узнемиравања станара у непосредном суседству. Поступајући по наведеној пријави, комунални инспектор првостепеног органа је дана 03.08.2012. године, извршио инспекцијски преглед угоститељског објекта “Б.Б.” у ..., ул. ... бр. ..., локал број ..., и том приликом је утврдио и записнички констатовао да се у оквиру занатско-трговинског центра налази угоститељски објекат “В.В.”, који послује као огранак предузећа “Б.Б.” доо. На улазу је на видном месту истакнуто радно време од 00 до 24 часа. Сви локали у наведеном објекту занатско-трговинског центра имају своје улазе који их одвајају од других локала. Записник комуналног инспектора је потписао Г.Г., директор предузећа “Б.Б.” доо, без примедби. Комунални инспектор је извршио инспекцијски преглед наведеног угоститељског објекта дана 07.08.2012. , 08.08.2012. и 10.08.2012. године и констатовао је да је у објекту затечено неколико гостију и особље ресторана, да је музика била на нивоу собне јачине и да је на вратима на видном месту истакнуто радно време од 00 до 24 сата.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, комунални инспектор Одељења за инспекцијске послове, општинске управе, Градске општине Врачар у Београду, је донео Закључак дана 12.09.2012. године, с позивом на одредбу члана 7. Одлуке о радном времену угоститељских, занатских и трговинских објеката на територији града Београда (“Службени лист града Београда”, број 2/11 и 5/11).

Тужени орган је нашао да је првостепени закључак правилан и на закону заснован, а из разлога што је у току поступка неспорно утврђено да се предметни угоститељски објекат не налази у стамбеној згради, већ у занатско-услужном центру у ул. ... број ... у ..., а наведени Центар се не може подвести под појам трговинског центра из члана 20. Одлуке о радном времену угоститељских, занатских и трговинских објеката на територији града Београда, обзиром да је комунални инспектор у записнику од 03.08.2012. године, констатовао да се предметни угоститељски објекат налази у занатско-трговинском центру. Из наведених разлога, на радно време предметног угоститељског објекта се имају применити одредбе напред наведене Одлуке којима је уређено радно време угоститељских објеката који се не налазе у стамбеној згради којом се овим објектима утврђује максимално радно време тако што могу радити сваког дана од 00 сати до 24 сата, с тим што су дужни да у оквиру максимално утврђеног радног времена одреде трајање и распоред свог радног времена и са круга на главном улазу, или на другом видном месту објекта, што је у конкретном случају и учињено.

Одредбом члана 12. Правилника о класификацији трговинских формата (“Службени гласник РС”, бр. 47/11), је прописано да је трговински формат у коме се обавља трговина на мало и чије су битне одлике: 1) јединствена просторна целина коју чини скуп различитих малопродајних формата; 2) велики број специјализованих продавница али и других формата (Хипер маркет, Робна кућа); 3) планирање, развој, својинска структура и управљање су централизовани; 4) пратећи садржаји у пружању бројних нетрговинских услуга; 5) пратећи забавни садржаји (нпр. Играонице, биоскопи и сл.); 6) адекватан паркинг простор за потрошаче.

Чланом 7. Одлуке о радном времену угоститељских објеката на територији града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 2/2011, 51/2011), је прописано да угоститељским објектима за пружање услуге исхране и пиће који се не налазе у стамбеним зградама утврђује се максимално радно време и то тако што могу радити сваког дана од 00,00 сати до 24,00 сати. Привредни субјекти који обављају делатност у угоститељским објектима који се не налазе у стамбеним зградама дужни су да у оквиру максимално утврђеног радног времена прописаног ставом 1. овог члана одреде трајање и распоред свог радног времена и истакну га на главном улазу или на другом видном месту објекта у складу са одредбом члана 4. ове одлуке. Чланом 11.

ове одлуке је прописано да радно време угоститељских објеката за пружање услуга исхране и пића који се налазе на Аутобуској и Железничкој станици, Аеродрому и у трговинским центрима, одређује се у складу са радним временом станице, аеродрома, или трговинског центра. Чланом 20. одлуке је прописано да трговински центри раде сваког радног дана од 10,00 до 20,00 часова а суботом од 10,00 до 16,00 часова а да трговински центар у смислу ове одлуке представља скуп међусобно компатибилних продајних угоститељско – туристичких, занатских, културно – забавних и осталих пратећих садржаја, који са пројектантско урбанистичког становишта представљају засебну целину.

Управни суд налази да се овај спор за сада не може расправити на основу чињеница утврђених у поступку, да одлучне чињенице у битним тачкама нису утврђене и да се не може као правилно прихватити становиште туженог из оспореног решења да је правилно решењем првостепеног органа закључком обустављен поступак инспекцијског надзора радног времена угоститељског објекта заинтересованог лица, због чега разлози из оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива.

Наиме, према оцени Управног суда тужбом оспорено решење обухваћено је битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10). Ово са разлога, што по оцени Управног суда, образложење тужбом оспореног решења не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење како је дато у диспозитиву, при чему је наведеном битном повредом правила поступка обухваћен и првостепени закључак, коју повреду тужени орган у поступку по жалби није отклонио доношењем оспореног решења, већ је оценио да је поступак који је претходио доношењу првостепеног закључка правилно спроведен и да је закључак правилан и на закону заснован, а жалба неоснована у смислу члана 230. став 1. наведеног Закона.

Наиме, тужени и ако цитира одредбе чланова 7. и 20. Одлуке о радном времену угоститељских, занатских и трговинских објеката на територији града Београда, као и одредбу члана 12. Правилника о класификацији трговинских формата, исти налази да је првостепени закључак правилан и на закону заснован, из разлога што је по оцени туженог органа неспорно у спроведеном поступку утврђено да се предметни угоститељски објекат не налази у стамбеној згради, већ у Занатско – услужном центру. Међутим, првостепени орган наводи да се објекат налази у занатско-трговинском центру, што ствара забуну, јер је другостепени орган навео да је објекат у занатско-услужном центру, а према члану 11. и члану 20. став 2. Одлуке о радном времену угоститељских објеката на територији града Београда, не употребљава се појам ни занатско-услужни центар, ни занатско трговински центар, већ трговински центар, који у смислу ове Одлуке представља скуп међусобно компатибилних, продајних, угоститељско-туристичких, занатских, културно-забавних и осталих пратећих садржаја, који са пројектантско урбанистичког становишта представљају засебну целину. Како ни првостепени, ни другостепени орган у образложењу својих одлука не дају јасне и довољне разлоге зашто се не примењује наведена одредба члана 20. став 1. Одлуке, кад су и занатско услужни садржаји и занатско-трговински садржаји обухваћени у дефиницији појма трговинског центра утврђеној у ставу другом члана 20. исте одлуке, то је по оцени суда повређен закон на штету тужиле.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), тужбу уважио и поништио оспорено решење, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона, па је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлука о трошковима управног спора донета је на основу одредби чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), као и чланова 42. и 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), јер је суд

нашао да је основан захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора и то: на име награде за састав тужбе износ од 16.500,00 динара и на име трошкова заступања на јавној расправи износ од 18.000,00 динара и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.04.2015. године, 21 У 710/13

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ